सो ऽथ कोपेन चाणक्यो ज्वलन्न् इव समन्ततः
निजां मुक्त्वा शिखां तत्र प्रतिज्ञाम् अकरोद् इमां । 118
अवश्यं हन्त नन्दो ऽयं सप्तभिर् दिवसैर् मया
विनाश्यो, बन्धनीया च ततो निर्मन्युना शिखा । 119
इत्य् उक्तवन्तं कुपिते योगनन्दे पलायितं
अलक्षितं स्वगेहे तं शकटालो न्यवेशयत् । 120
तत्र 'उपकरणे दत्ते गुप्तं तेन 'एव मन्त्रिणा
स चाणक्यो द्विजः क्वापि गत्वा कृत्याम् असाधयत् । 121
तद्वशाद् योगनन्दो ऽथ दाहज्वरम् अवाप्य सः
सप्तमे दिवसे प्राप्ते पञ्चत्वं समुपागमत् । 122
हत्वा हिरण्यगुप्तं च शकटालेन तत्सुतं
पूर्वनन्दसुते लक्ष्मीम् चन्द्रगुप्ते निवेशिता । 123
मन्त्रित्वे तस्य च 'अभ्यर्थ्य वृहस्पतिसमं धिया
चाणक्यं स्थापयित्वा तं, स मन्त्री कृतकृत्यतां । 124
मन्वानो योगनन्दस्य कृतवैरप्रतिक्रियः,
पुत्रशोकेन निर्विण्णस् तद्विनाशाद् अगाद् वनं । 125
इति तस्य मुखाच् छ्रुत्वा विप्रस्य सुतराम् अहं,
काणभूति, गतः खिदं सर्वम् आलोक्य चञ्चलं । 126
खिदाच् च 'अहम् इमां द्रष्टुम् आगतो विन्ध्यवासिनीं,
तत्प्रसादिन दृष्ट्वा त्वां स्मृता ज्ञातिर् मया सखे । 127

Digitized by Google